

Formanden:

Det er et forslag, vi behandler.

Lindholt (FP):

Ja, jeg er klar over det, men det var lige et par bemærkninger, som jeg blev provokeret til af det ærede medlem hr. Christophersen.

Det, vi behandler, er også et spørgsmål om landets økonomi og landets tarv i det hele taget, og det må nok erkendes, at de forslag, som kommer fra regeringspartiets side, i hvert fald ikke er noget, der tjener nogen samfundsgruppe her i landet til nogen gavn og heller ikke tjener landet til nogen gavn, så derfor vil vi bestemt stemme imod det.

Arbejdsministeren (Johan Philipsen):

Må jeg først takke samtlige ordførere for indlæggene i debatten. Det er altid velgørende at få synspunkterne klaret op. Så ved vi i alt fald nogenlunde, hvor partierne står.

Jeg skal af enkeltheder kun svare på to spørgsmål. Det første er, at ordføreren for fremskridtspartiet, hr. Gede, tillod sig at dividere og gange ud fra de administrationsomkostninger, der var, sidste gang man gennemførte noget lignende, og var kommet frem til så højt et tal som administrationsomkostninger på 34 mill. kr.

Jeg kan oplyse, at den kreds af personer, det kommer til at dreje sig om, arbejdsgiverne, i dette tilfælde bliver mindre end sidst, og man kan altså ikke tillade sig ud fra det, der skete dengang, en så primitiv udregning, som intet formål tjener efter min mening. Vi har og jeg har meget loyalt oplyst, hvad det kostede sidst, og vi er selvfølgelig villige til i udvalget at give yderligere oplysninger, men den form for matematik kan altså ikke anvendes i en debat.

Så skal jeg i øvrigt kun føje til til hr. Dahlgaard, der nævnte foreninger med statstilskud osv., at hans opfattelse er korrekt. Skillelinien imellem dem, der skal have, og dem, der ikke skal have, er lagt af administrative grunde, lagt således, at de administrative omkostninger bliver mindst muligt. Det vil formodentlig vise sig under udvalgsarbejdet, at en eventuel ændring af denne skillelinie ikke bringer væsentlige ændringer i beløbstørrelsen, og derfor vil jeg advare imod, at man flytter på denne

skillelinie, der er lagt. Det er den administrativt letteste.

Så har jeg kun én bemærkning til sidst, og den går på det af flere ordførere nævnte begreb arbejdsgivertilskud osv. Forholdene er, som alle ved, at vi er inde i en periode med meget stærke pris- og lønstigninger, og ingen med ansvar i behold kan vel se denne tid i møde uden at gøre sig visse tanker om, hvorledes dette samfund vil se ud om et år fra dato, hvis der intet gøres for at bremse disse pris- og lønstigninger. Det er sagt i fremsættelsestalen, at de beløb, der her er tale om, som nogle siger er tilskud til arbejdsgivere, anvendes med det bestemte formål at holde priserne lavere, end de ellers ville være, og til intet andet formål. Det tjener intet formål at tilsløre, hvilken målsætning vi har med disse penge, ved at bringe andre faktorer ind i debatten.

Statsministeren (Poul Hartling):

Efter at have hørt ordførertalerne må regeringen give udtryk for tilfredshed med den ansvarsfølelse over for de alvorlige økonomiske problemer, vi står over for, som flertallet af partierne har givet udtryk for. Bortset fra fremskridtspartiet og socialistisk folkeparti blev vi da også fri for den gammel dags politiske debatform: at man skulle hale tidligere politiske standpunkter frem og citere for at slå den slags i hovedet på andre. Det er en gammel dags, ja, en næsten forældet debatform, som et parti, der bruger varebetegnelsen fremskridt, betjener sig af.

Regeringen har lagt sine forslag frem, og regeringen har derefter haft direkte kontakt med alle folketingets partier et efter et. Når derfor retsforbundets ordfører, hr. Poul Westergaard, siger, at der er ingen, der har villet tale med retsforbundet, og at man altså ikke har fundet retsforbundet værdigt dertil, og at der deri ligger en afvisning af retsforbundet, og når hr. Lindholt siger, at der ikke er ført realistiske forhandlinger med fremskridtspartiet, må jeg enten afvise det eller også opfatte det på den måde, at de pågældende partier ikke har kontakt med deres egen formand.

Der er ført forhandling med hr. Ib Christensen og med hr. Glistrup; om det har været realistiske forhandlinger, kan man jo diskutere, men regeringen har i hvert fald